

cotxe a la taula en recerca de les piles per a fer-nos les fotos. Només arribar, ens sentàrem i per fi una cadira!

Després de dutxar-nos i sopar, vam estar un ratet a la fresca comentant la primera etapa, però el cansanci ens guanyava i a les 12 h. ens vam gitar. Havíem d'alçar-nos a les 5 h. i s'havie d'aprofitar les poques hores de descans. Em costava dormir-me, pel mateix cansanci acumulat i perquè a més des de la meua habitació s'escoltaven les granotes d'una bassa propera i els bufits de Vicenç des de l'habitació que compartia amb Rocher, que al matí confessà no haver pogut dormir gens. Sebastià des de la seva habitació no es va adonar de res.

A les 5'25 h. ja estavem asseguts a la porta del Prigó esperant a l'expedició que havia eixit del poble a les 10 h. de la nit. Van arribar una miqueta tard puix primer havien eixit amb retràs, i després, fer tot el trajecte de nit, és més fresquet, però la foscor de la nit fa tindre molt en compte on estàs ficant el

peu, ja que a més hi havia poca lluna i les llanternes es van anant esgotant menys la de Juan Jose.

No sabíem segur quants serien en total i ens va sorprendre veure tanta gent. Aquest segon grup constava de: Juan Jose, Gabriel, Juanito el Serro, Buesito, Fabián-Abdón, Raúl, Mari Carmen (la seva dona) i la gossa d'ambdós, una gossa de raça esquimal, blanca i molt xula.

Així que en aquesta edició de la pujada a Morella hi participarien les dos primeres xiques a peu. Però finalment no va poder ser, ja que a Raúl li feien prou mal els peus i la gossa tenia mal a una pota, per el que van decidir quedar-se els tres a Catí i telefonar per a que vingueren a buscar-los. Ja ens veuríem al dinar de Morella.

Per fi, a les 6'05 h. iniciàrem la segona etapa per a nosaltres (per als altres continuave sent la mateixa) cap a Morella.

Per anar a la font de l'avellà no teníem molt clar si anar tota l'estona per carretera o anar per una drecera. Després d'una "discussió" sobre si era en re-

alitat una drecera o una "llarguera", vam decidir anar per aquesta i quan encara no hi havia eixit el sol, tornàvem a estar suats com a tolls.

A les 7 h. arribàrem a la Font i vam parar per a esmorzar.

Alguns portaven entrepans, uns altres fruita, etc.; Rocher i jo portàvem pa de figues, un aliment natural i molt energètic. Jo també portava figues amb ametlles i nous que havia preparat com m'havia ensenyat el meu avi i que vaig compartir amb els altres que no ho havien provat mai. Tot això va moure un cert catxondeo i frases de doble sentit, el que indicava el bon ànim amb el que encavàrem la resta del camí.

Vam descansar mitja hora, i després d'omplir les botelles d'aigua de la font, a les 7'30 h. començàrem el descens per un "camí" superpedregós, fins arribar al camí que ens portaria al Mas de Salvatoria.

En arribar-hi vam veure unes vaques pastant i d'altres que estaven al mig del pas. Juan José va dir que aquestes vaques no feien res, jo per si de cas, deixava

que entre elles i jo hi haguere algo més.

Una vegada passades les vaques i abans d'abandonar el mas, paràrem uns 5 minuts, eren les 8'30 h., per a preparar-nos per a pujar a la Llàcua, que era un altre mas que estave damunt d'una muntanya que en eixos moments em pareixia com a mínim l'Everest.

Va ser una pujada prou costosa, i això que el sol eixia i s'amagava, puix s'estava nuvolant i semblava que no farie tanta calor com el dia anterior.

Mentre anava pujant a dures penes, em vaig recordar que Rocher ens va contar que els pelegrins de Sant Pere de Castellfort (ermita que vam veure a la llunyania) van des de Catí per aquest mateix caminet i que hi havien agüetes sense cap equipament que arribaven perfectament, així que vaig pensar que si elles podien jo també hauria de poder.

Per fi vam arribar al cim d'aquest "Everest" i d'allí un camí ens portaria a la Llàcua on paràrem a les 9'23 h. a reposar forces.

Com ja era habitual, Vi-

